

Elini Ver Öğretmenim 9

– Ali ÖZKANLI · 25 Nisan 2009

Ankara Yolculuğu... Huzur Dolu Yıllar...

Şimdi yeni görev yerim Ankara-Çubuk Deliören yeni adıyla Mutluköy İlkokulu idi. Önceki çalıştığım yerlere göre sosyal yönden daha iyi şartlarda bir köy. Ankara-Çankırı karayolu köyün içinden geçiyor, ulaşımı çok iyi. Elektrik, su gibi problemler yok. Tabii Silvan'da karda, kışta, çamurda bazen de gece traktörün üstünde -20 derecede ilçe yolculuğumuz, vasıta bulamayınca yaya olarak maaş almaya gidişimiz de artık geride kalmıştı.

Her mesleğin kendine göre nimetleri yanında külfetleri de oluyor. Öğretmenlik, kutsal bir görevdir ama fedakârlık ister. Bu meslek gönüllere girmenin, ruhları okumanın, sevgi satmanın, ışık yakmanın ve tüm dünyaya ışık yaymanın diğer bir adıdır.

Üç yıl bu köyde adı gibi mutlu bir şekilde dostluk ve sevgi içinde günlerimiz geçti. Değerli dostum, meslektaşım Sayın Abdullah KÜSMEZ Bey'i, eşi Hamide hanımı, oğlu sevgili Harun'la aramızda oluşan dostluk ve muhabbet dolu günleri unutamayız. Değerli muhtarım Sayın Mustafa ÇELİK Bey'in şahsıma, okula ve köye yaptıkları hizmetler için teşekkürlerimi sunuyorum. Köyde en büyük yardımı ve ilgiyi muhtarımdan gördüğümüzü söyleyebilirim. Muhtarıma, eşi Fatma ablamıza, kızları Zaliha ve eşi Abdil bey'e, Ayşe ve eşi Mustafa bey'e, Filiz ve eşine, Hayriye ve Neslihan'a köye ilk adım atışımızdan, köyden ayrılıncaya kadar bize gösterdikleri yakın ilgi ve alakalarından dolayı ne kadar teşekkür etsek azdır. Yine bize yakın ilgi gösteren ÇAKIR, ÇAYIR ve ÖZTÜRK aileleriyle şu an isimlerini hatırlayamadığım tüm köy halkına selam ve sevgilerimi gönderiyorum. Allah hepsinden razı olsun. Köydeki samimi ilişkilerimizin eğitim çalışmalarımıza yansıyor, çok olumlu ve verimli geçtiğini söyleyebilirim.

Yağmur yağmadığı zamanlar Meşeli Dede'ye yağmur duasına çıktığımızı, her aybaşı Perşembe günleri Kamil veya Muharrem'in minibüsleriyle maaş almaya ve Perşembe pazarına gidişimi, yaz gelince Abdullah hocam veya Seyfettin hocamla Çubuk barajında ailece yaptığımız piknikleri unutmamız mümkün değil.

Köy fırınında tüm köy halkı sıra ile ekmek yapardı. Her ekmek pişiren kişi, fırıncıya pişirme parası olarak bir ekmek bırakırdı. Bu yöre ile ilgili gözlem ve değerlendirmelerime gelince, gördüğüm kadarı ile şunları söyleyebilirim. Cana yakın, yardımsever insanları var. Birbirlerine karşı sevgi ve saygıda kusur etmiyorlar. Zor şartlar altında çiftçilik ve hayvancılık yapıyorlar.

Azimli ve gayretli çalışmalarımız burada da devam etti. Çalışınca başarı da geliyor. 1983 yılında başlayıp her yıl yükselen başarı grafiğim meslek hayatımın sonuna kadar devam etti. Bir kez başarıya ulaştın mı artık çitayı aşağıya düşürmemek gerekiyor.

Buyurun! Kayseri Mantısı Yiyelim...

1988-1989 öğretim yılıydı. O yıl teftişe gelen müfettişim daha önce Kayseri'de Teftiş Kurulu Başkanlığı da yapmış olan Sayın Çetin BAKIR Hocamdı. Grup arkadaşlarıyla beraber bize misafir oldular. İki tane Kayserili bir araya gelince, başladık memleketle ilgili konuşmaya. Gurbette insanın bir hemşerisi ile görüşmesinin ne kadar önemli olduğunu ancak bunu yaşayanlar bilir. Konu döndü dolaştı yemeklere gelince Çetin hocam bizim Kayseri mantısı özel ve de güzeldir dedi. Diğer müfettiş arkadaşlardan bazıları sadece Kayseri'nin meşhur pastırma ve sucuğunu yedik ama Kayseri mantısının sadece adını duyduk dediler. Bunun üzerine derhal araya girerek:

– Çetin Hocam! Buyurun, bir sonraki gelişinizde Kayseri'mizin mantısını hocalarımızla beraber yiyelim. Siz yukarı köylere çıkarken bize uğrayıp hangi saatte döneceğinizi haber verin yeter, dönüşünüze mantı hazır olur dedim. Dediğimiz gibi de oldu. Bir sonraki gelişlerinde haber ettiler. Sağ olsun, bizim hanım misafirler dönünceye kadar mantıyı hazırladı. Böylece meşhur Kayseri mantısını misafirlerimize ikram etmiş olduk. Hocamla böyle bir anımız var. Yıllar geçti, bir daha görüşme imkânımız olmadı. Kendisine selam ve sevgilerimi yolluyorum.